

Հայկական բաժնին մէջ լուրջ և կարեոր տեղ կը բռնէ Հ. Վ. Հացունիին՝ «Հաւաստագնութիւնը Հայոց մէջ» յօդուածը, ուր պատմականօրէն կը ցուցազրով մեր հին հայրերու և իշխաններու գործադրած խոշտանգանքները, հաւաստը դէմ անսաստող մոլորեաններու, այնքան խստութիւն՝ որ մինչեւսկ անոնց ճակատը կը խարէին ժողովուրդը զգուշանելու համար.

Ութերորդ բաժնը կը բոլորէ զիտական ծանօթութիւններ, աշխարհագրական, պատմական, առողջապահական, ընտանեկան և այլ անթիւ ականներ, որ անզիտաց անպէտ չեն:

Իններորդ և վերջին մասը նուիրուած է «Մէնէս անդարձ մնկնողներ» ու. հայասուգ տիրութեան քողով պատած էջեր, որ հառաջի և «մնաց բարով» այրող արցունը միայն մեզ կը թողուն: Այս համառու հաճոյալի պտոյտը կատարելէն առաջ թէողիկ անծայր Տարեցոյցին մէջ, շեմ ուզեր լուր անցնիլ զայն պննազարդող (197) նկարներու վրայէն: Մասնաւորապէս Պ. Ա. Մուրատեան իւր բիրիք ցեղային դժմանկարներով շտամ մեծ ծառայութիւն մատուցած է թէ Տարեցոյցին և թէ հանրութեան, հրճուանը պատճառելով մեզ իւր հանճարեղ յղացումներով: Այլազան անսարաններ, հեղինակներու դիմանկարներ, լուսանկարներ, որոնց զարժանակարի բաղը տպաւորութիւնը կը թողուն Տարեցոյցը թղթատողին:

Մէկ բան որ այնքան հաճոյ չէ հանճարներու լուսանկարներու տակ գրուած և իւր փառքի օրերուն՝ բացատրութիւնը, որովհետև հանճարները միշտ փառքի մէջ են:

Կարել չէ թողուկ Տարեցոյցը առանց հիացմունքի, առանց հրճուանը մը զգալու այսքան հրուտաքեր և հսկայ աշխատանք մը տեսներով:

Պ. թէողիկ լիազէս պսակած է իւր քանամեայ հրապարակային հարուստ գործունէութիւնը. վստահ ենց որ ոչ թէ լոկ հայութեան այլ և օտար ազգերու մէջ պիտի չգտնուի մէկը՝ որ համբերութեամբ,

տոկունութեամբ և հմտութեամբ իրեն հաւասարի: Տարեցոյց հանելը թէողիկի յատուկ մասնաճիւզը զարծած է. ուրիշներու կատարած նմանութիւն է և առայժմ անհաւասարելի մրցանք: Դրական լայն բաց մ'է որ բայս տարի և թէողիկ փառքով կը գոցէ: Եթէ հայ մը չունենայ սոյն հասորէն իւր սեղանին վրայ՝ պիտի ըստնը թէ չի զիտեր յարգել ոսկին, և կամ գրական աշխարհէ լուր չըսնի:

Պ. թէողիկ, յարատենաթիւն և արիութիւն. զեռ շատ առաքելութիւններ ունիս կատարելիք:

Հ. Վ. ՅՈՎԱԿԱՆԿՈՆՅԱՆ

ԱՅԻ ԵՒԻ ԱՅԻ.Ք

ՀԱՅ ԱՐՈՒԵՍՏԱԳԷՏ ՄԸ

ՕՏԱՐ ԵՐԿԱԿԻ ՑԱԿ

Տարեցոյցիր թէողիկ այս տարի իր ծանօթ երկասիրութիւնը Հանրութեան ներկայացնելով՝ լսազոյն կաղանդէքն ըրաւ՝ գործոյն 20ամեակին վայել փայլովը: Անոր մասին սկսան արդէն լուսիլ թերթերու և լրազիրներու սինակներէն գնահատական տողեր, որոնց յիրակի արժանի է բազմերախտ Հեղինակը:

«ԲԱԶՄԱՎԱԿԱՊ» ներկայ թիւն ալ՝ վերը՝ գրախօսական մ'ունի այս պատուարեր աշխատութեան մասին: Բայց մննը հոս ու շաղրութեան առարկայ կ'ուզենք ընել մեզի լոկ մէկ կէտը:

«Ամենուն Տարեցոյցը» գեռ չբացած՝ նախ պիտի հետաքրքէ զմեզ մնոր մուտք. Ելլազայէ հիւրընկալուող Հայ Արուեստագէսի մը՝ Պ. Աւետիս Մուրատեանի պատրաստած կողքն է. իսկապէս արժանաւոր զրասանգ մը ազգային զրականութեան մէջ 20ամեակ մը բոլորող յայտնի տարեցոյցին: Այդ պատկերը կը ցուցադրէ:

իր պարզութեան մէջ նուրբ ու ճաշակաւոր արուեստ մը, ըստ երկութին՝ գեղակերտ ճոխ շրջանակ մ'է քառանկին, որուն իորբէն կը նշմարես հեռուն բարձրացող Մշեծ և Փոքր սարերը Մասիսի: Շրջանակի զարդերը կը կազմեն աստանդական Հայութիւնը պատկերացնող թշուառ գաղթականներ, պարտասած ու մոտած կոտ դէմքեր, որոնց իրենց յոյսերու բեկրեկուն ճառագայթները երկարել կը ձկտին մինչեւ Մայր երկրի սահմանները, Արարատի գագաթէն սպասելով երջանկութիւնը: Շրջանակին զլուխը՝ ճիշտ մէջտեղով՝ թէողիկի Կատակերն է, ժատադէմ ու մոտագրաղ է զրգի մ'առջև, կարծես կը կարդայ ան, թէ « Այս եղած է միշտ մեր ազգին պատմութիւնը »:

Այս տարրուան « Ամենոն Տարեցոյցը » կը պարունակէ, սիրունիկ Կողբէն զատ, Աւետիս Մուրատեանէ հետևեալ նկարները. 1. Թէողիկ (բասթէլ). էջ 168. — 2. Արշակ Զօպանեան (բաս-

Ա. Մուրատեան. — Հմեկութիւն

Ա. Մուրատեան. — Իտալացի աղջիկ

թէլ). 214. — 3. Յ. Ասպետ (ուրուղիծ). 273. — 4. Ակնեցի Հայ մամիկը (բասթէլ). 315. — 5. Համբեցի Հայ մամիկը (բասթէլ). 317. — 6. Տիկ Զեսյեան (ուրուազիծ). 242. — 7. Լ. Շահր (ուրուազիծ). 870. — 8. Հ. Ա. Ղազիկեան (բասթէլ). 885. — 9. Տիկին Քօվան (բասթէլ). 442. — 10. « Ուրագործը » Փելլահ տիպ Վերին Եղիպատոսի (նկար). 515. — 11. Վենեսկոսին (նկար). 516. — 12. Հրիի տիպար (նկար). 517.

Ուրեմն Մուրատեան թէողիկի տաղաւարին մէջ իր աշխատութիւններէն փոքրիկ բայց արժէքաւոր ցուցահանդէս մ'ունի:

Մենց ուրախ ենց, որ տաղանդաւոր արուեստագէտը բեղան զործունէութեան շրջան մը ակսած է այժմ իր ներկայ պանդխտավայրին մէջ: 1925-ի ընթաց-

ըին՝ Գորգոնի հմայիչ տեսարաններուն միջն հարուստ հաւաքածոյի մը պատրաստութեան ձեռք զարկեր է, այն զիտաւորութեամբ որ կարենայ անցեալ յաջողութեանց կարգին զետեղել՝ մօտիկ պատրաստին՝ նորագոյն շենք ցուցահանդէսներ

համար՝ մինչև իսկ պալատին արտաքին ու ներքին մուտքերը զարդարել տուած էին զափնիով ու դրօշակով։ Հանդիսաւոր բացումը կատարուեցաւ յունիս 26-ին՝ պաշտօնական մարմններու ներկայութեան։ Այնքան խանդավառուեր ու հրապուրուեր են Ցեղական իշխանութիւնները՝ որ իրեն տրամադրած են Աթենքի մէջ Զափիոնի պալատը՝ երկրորդ ցուցահանդէս մը տալու։ Ասեն մը սոյն պալատին մէջ իրեն կը տրամադրեն նոյն իսկ երկու սրաններ իր աշխատանոց։

Ներկայ «ԲԱԶՄԱՎԵՊ» յին մէջ կը զետեղենց անոր նորագոյն աշխատութիւններէն մէկ քանին, և Կ'ուզենց որ մեր կողմանէ քաջալերանց մը նկատուի այս մեր հայրենակցին։

Այժմ Պ. Մուրատեան սկսած է բոլորովին նոր ուղղութիւն մը ևս տալ իր արուեստին։ Նոր նկարչական շրջան մը բացուած է իր առջև ճարդ վարպետ էր այլացեղ ժողովուրդներու ամենայաջող արտայայտութիւններն ու վիճակը ներկայացնելու մէջ, իսկ ներխայիս նուիրուած է ուղղակի ինքնասիպ շարադրութիւններ և արտադրել և անոնցմով հաւաքածոներ պատրաստել թարիքի և լուսունի ցուցահանդէսներուն համար։

Այժմ այդ կարգէն ունի իր

եւրոպական կեղրուններու մէջ։ Սոյն շիշանող տարւոյն մէջ ունեցաւ փառքի օրեր, ինչպէս օրուան լլազիրներն հաղորդեցին։ Կորֆուի կառավարիչը, Մետրապոլիտը, անգլիացի հիւպատոսը, ոստիկաննապետը և հայ քահանան իրարու հետ համաձայն ներկ կազմակերպեցին նոյն քաղաքին մէջ Մուրատեանի պատկերաց ցուցահանդէսը, որուն համար «Գնորդ լ» պալատը տրամադրուեցաւ իրեն։ Լառավարիչն ու Մետրապոլիտը՝ լաւագոյն փայլ մը տալու

վրձինին տակ խիստ հետաքրքրական աշխատութիւն մը, սկ օրերէն առնուած դրուաց մ'է, «կիսարավները»։

Կը մաղթենց ի սրտէ որ 1926-ը իր յաջողութեանց բեղուն ու փայլուն շրջաններէն մին կազմէ։

Իր պատիւը ամենուս է։

Հ. Դ. Տաթևու

Ա. Մուրատեան. — գետեւիմը (Պարհստիթ)